

Ἦ τὸν Πάπυγκον ὅς τοι μαχαλᾶ εἶμι μιὰ κοῦα βρούση, ποῖός ἐχει ντέρτι ὅς τὴν καρδιά, νὰ πάη νὰ πιῇ νὰ γλύση Θεσπρωτ.

Τρεῖς Τοῦρκοι τὴν ἐσταύρωσαν καὶ θέλουν νὰ τὴν πιᾶ-
σουν.

— Γυναῖκα, ρίξε τ' ἄρματα νὰ γλύσης τὴ ζωὴ σου Ἦπ.

Ἐσὺ μὲ καὶς μὲ τὸ σεβντᾶ καὶ δύσκολα θὰ γλύσω αὐτόθ.

Γιὰ δώσ' τε, Τοῦρκοι, τ' ἄρματα νὰ γλύσουν τὰ παιδιὰ σας αὐτόθ.

Ἦ σημ. καὶ Βυζαντ. πβ. Γαδάρ. διήγ., στ. 539-40 (ἐκδ. Wagner, σ. 140) «τὸ ὄνομα ἐκέρδισες αὐτὸ μὲ πονηρία, καὶ τὴν ζωὴν σου ἐγλυσε ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία» καὶ Χρον. Μορ., στ. 3785 P (ἐκδ. Schmitt) «σκόπησε μετὰ συμβουλήν νὰ φύγῃς νὰ ἐγλύσης». Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ὠ ν ω 1. 2) Ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου ἢ ἄλλου τινὸς ἐργαλείου καὶ τυλίσσω τοῦτο εἰς τὸ τ υ λ ι γ ἄ δ ι, ἀναπνέω Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Γέν. Καρατζάκ. Μέτρ. Περίστασ. Σαρεκκλ. Τσακίλ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐγλυσε ἡ βάβω ἐν' ἀδράχτι νῆμα Τσακίλ. Γλῶ-ξεγλῶ τὸ νῆμα μ' Σαρεκκλ. Δὲ γλυέται τὸ μετάξι (δὲν ἐκτυλίσσεται εὐκόλως) αὐτόθ. Ἐγλυσα τὸ ράμμα Ὁφ. Ἐγλυσον τὸ νῆμαν Τραπ. || Φρ. Ἐγλυ' καὶ κουβάριεσε (ξετύλιγε καὶ κουβάριεζε) ἐπὶ ἀπορίας περὶ τοῦ πρακτέου Οἶν. || Παροιμ.

Γιὰ τ' ἐμὲν ὅς σὴν Πόλην κάμουν | καὶ ὅς σὸ Γαλατᾶν ἐγλύζουν
(κάμουν = νήθουν· εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀέργου) Χαλδ. 3) Διαλύω εἰς τὸ ὕδωρ πηκτόν τι ἢ ἄλλως ρευστοποιῶ, συνήθως ἐπὶ τροφῶν ἢ σάπωνος, σπανίως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Γλύνω τὸ ὕλιστόν (= διωλισμένον γιουρτί) Πόντ. Γλύνω τ' ὀξύγαλαν (= τὸ γιουρτί σακκούλας) Ἀμισ. Χαλδ. Ἀγκλυσον τ' ὀξύγαλαν Χαλδ. Ἀγκλύζω τ' ὠβγά (κτυπῶ τ' ἄβγά) Κερασ. Ἐγλυσα τὸ σαπών Τραπ. Ἐγλυσε κ' ἐχάσε τὸ σαπών (διάλυσε κ' ἐσπατάλησε ἄσκοπα τὸ σαποῦνι) αὐτόθ. Συνών. γ λ υ ν ἰ ζ ω, γ λ υ ὠ ν ω. 4) Συνθλίβω τι διὰ συμπίεσεως Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Γλύνω τ' ἀπίδ' ἀπέσ' ὅς σὸ θέρι μ' (ἀπέσ' ὅς σὸ θέρι μ' = μέσα εἰς τὸ χέρι μου) Τραπ. Χαλδ. Ἐπάτεσεν κ' ἐγλυσεν ἕναν πεντικόν — ἕναν σκολέκ' κ.τ.τ. (ἐπάτησε καὶ ἐλειωσε ἕνα ποντικόν, ἕνα σκουλήκι κ.τ.τ.) Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. Ἐγλυσα τὸ κρομμύδ' Ὁφ. Ἐρροῦξεν ἕναν τρανὸν λιθάδ' κ' ἐγλυσεν τὸ ποδάρι μ' (ἐπεσε μίαν μεγάλην πέτρα καὶ συνέθλιψε τὸ πόδι μου) Χαλδ. Νὰ γλύνω τὸ κεφάλι σ' (νὰ = θά· ἀπειλή) Ὁφ. Ἐγλύστα ἀπισκέσ' ὅς σ' ἀθρῶπ'ς (συνεπίεσθην, συνεθλίβην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων) Τραπ. Ἐγλύστεν τὸ θέρι μ' ἀνάμεσα ὅς σὴν πόρταν Πόντ. Ὁ πῦχον ἐγλυσεν τὰ στούδᾶ μ' (ὁ ἐλώδης πυρετὸς μου συνέτριψε τὰ κόκκαλα) αὐτόθ. Ἐγλύстан τὰ δάχτυλα μ' ἀνάμεσα ὅς σὴν πόρταν Ἰμερ. || Φρ. Μερμήκαν κ' γλύν' (δὲν λειώνει μυρμήγκι· ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκάκου, οὐδένα βλάπτοντος) Τραπ. Μερμήκαν γλύν' (λειώνει τὸ μυρμήγκι· εἰρων. ἐπὶ τοῦ καυχωμένου διὰ σωματικὴν ἰσχύν) αὐτόθ. || Ἐναν ὀλόεν ραθὶν ἔρθεν κ' ἕναν ὠβὸν ἐγλυσεν (ἦλθε ἕνα ὀλόκληρο βουνὸ καὶ ἐλειωσε ἕνα ἄβγό· ἐπὶ ἰσχυροῦ ἐκδικουμένου ἀνάνδρως τὸν παντελῶς ἀνίσχυρον) Σάντ. Χαλδ. || Ἀσμ.

Κλίσκεται κά' νὰ προσκυνᾷ τ' Ἀκρίτα τὴν καρδιάν.
Ἀτὸς τὴν κόρην ἐγλυσεν, τὴν θαυμαστὴν τὴν κόρην

Κερασ. Συνών. λ ε ὠ ν ω. β) Δέρω, κτυπῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτώρα ἔρχουμαι γλύνω σε (ἀπειλή) Τραπ. 5) Καταπονῶ τινα εἰς βαθμὸν ὑπερβολικὸν Πόντ. (Χαλδ.): Ἀτὸ ἡ δουλεία ἐγλυσέ με. Ἐγλύστα ἀσ' σὰ πολλὰ τὰ δουλείας. β) Ἀμτβ., τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, παίζω, διασκεδάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Καλωσύνη ναι καὶ χλῡῶδαι τὰ παιδιὰ. || Ἀσμ.:

Ὁδεν ἐχλῡοῦ κ' ἐχόρευγε τὸ βρωτοούλη μῆνα,
ἄμε καὶ τώρα χόρευγε νὰ σοῦ περνᾷ ἡ πεῖνα
(διὰ τὸν τέττιγα) Ἀπύρανθ.

γλύνω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὠ ν ω. Ἦ λ. καὶ εἰς Πεντάτευχ. (ἐκδ. Hesselting) 424.

Γ λ ὠ ν 3, τὸ ὅπ. βλ.

γλωθάκα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ.)

Κατὰ Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Λεξ. Ποντ. διαλ. πιθαν. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γ λ ὠ ξ ἡ ἐκ τοῦ γ λ ω χ ἰ ν, κατὰ τύπ. μεγεθυν-
τικόν.

Σιδηροῦν ὄργανον κυρτόν καὶ ὀξὺ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον, διὰ τοῦ ὁποῖου κλείουν τὴν θύραν προσαρμόζοντες αὐτὴν ἐπὶ τῆς παραστάδος, εἶδος μανδάλου: Σάλει τὴν παραθύρα μὲ τὴν γλωθάκα (σάλει = ἀσφάλισε).

γλώσσα ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Χω-
ρίο Βουν.) Καππ. (Ἀραβάν. Μισθ. Οὐλαγ. Συνασσ. Φερτ. κ.ά.) Λυκαον. (Σιλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γλῶσ-σα Ἰκαρ. Καλαβρ. (Γαλλικ.) Κῶς (Πυλ.) Χίος (Νένητ. Ὁ-
λυμπ. Πυργ. κ.ά.) γλῶσσα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερ-
νατ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Οἷτυλ. Πλάτσ.) Ἰγλῶσσα Λυκ. (Λιβύσσ.) γλῶτσα Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. Χίος (Ἀ-
γιος Γεώργ.) Ἀμάρ. Καρδάμ. Μάρμ.) γλῶτσα Χίος (Ἅγιος Γεώργ.) γλοῦσσα Χίος γροῦσσα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γουῶσσα Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Μικρὸ Μοναστήρ.) Καππ. (Φάρασ.) Τσακων. (Βάτικ.) γῶσσα Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μο-
ναστήρ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γλωσση Θράκ. (Μυ-
ριόφ. Σκοπ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) βλῶσσα Θράκ. (Δαδ.) κλῶσσα τό, Καππ. (Φλογ.) γεν. γουσσέ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γλωσσατοῦ Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γ λ ὠ σ σ α.

1) Ἀνατομικῶς, τὸ ἐντὸς τῆς στοματικῆς κοιλότητος μυῶ-
δες κινητὸν σῶμα, τὸ χρησιμεῖον ὡς αἰσθητήριον τῆς γεύσε-
ως, ὡς ὄργανον τῆς ἀρθρώσεως τῶν φθόγγων καὶ ὡς ὑποβοη-
θητικὸν τῆς μασήσεως καὶ καταπόσεως τῶν τροφῶν ἐνθ' ἂν:
Πονεῖ ἡ γλῶσσα μου. Ἐδάγκασα τὴ γλῶσσα μου. Ἦ γάττα
πλένεται μὲ τὴ γλῶσσα της. Σήμερα ἔχομε γλῶσσα βοδιοῦ.
Κρεμάστηκε ἔξω ἡ γλῶσσα τοῦ σκύλλου. Ἦ ξαναπῆς κακὰ
λόγια, θὰ σοῦ κόψω τὴ γλῶσσα κοιν. Ἦ γλῶσσα μ' ἔχ'
φαρμακάδα Στερελλ. (Φθιώτ.) Πατσιάδια φκειάνουμι τοῦ
ἄ'φάλ' π' τοῦ γουρούν', τ' γλῶσσα, τ' ἀφτχιά, τ' νουρά,
ποὺ τὰ βράζουμι Μακεδ. (Κοζ.) Ὁ λύκος ἐρρίφτη νὰ τοῦ
φάη τὴ γλῶσσα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Ἦμι μοζοῦα ἂ
γροῦσσα μι (πονεῖ ἡ γλῶσσα μου) Τσακων. (Μέλαν.) Πονά'
ἂ γλῶσσα μ' Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) Ἐδάγκασα τὴ
γ-γλῶσ-σα μὲ τὰ δόνδια Καλαβρ. (Καλλικ.) Ἐδάκ-κασα
τὴν γλῶσ-σα Ἀπουλ. (Καστριν.) Ἐδάκα τὰ γροῦσσα μι
(ἐκάψα τὴ γλῶσσα μου) Τσακων. (Μέλαν.) Εἶδε ν'αν da-

